

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 914/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 268, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายจะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 นั้น ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวจะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่พนักงานอัยการฟ้องร้อง ผู้เสียหายจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่ไม่ได้ถูกฟ้องไม่ได้ เมื่อได้ความว่าจำเลยได้นำหลักฐานการแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานไปขออนุญาตถอนโฉนดที่ดินโดยที่จำเลยยังชำระราคาที่ดินแก่ผู้ตายยังไม่ครบถ้วนแล้วนำที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ไปขายให้บุคคลอื่น ทำให้สิทธิของผู้ตายเกี่ยวกับการมีกรรมสิทธิ์ต้องถูกเปลี่ยนแปลงหรือกระทบกระเทือนในทางที่ทำให้สิทธิที่มีอยู่สิ้นไปหรือลดน้อยถอยลงจากการกระทำความผิดของจำเลยทำให้ผู้ตายได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยในคดีนี้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 137, 267, 268 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางสาว จ. ผู้จัดการมรดกของนาย ร. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นราคาที่ดินที่จำเลยยังไม่ได้ชำระให้นาย ร. เป็นเงิน 5,000,000 บาท จำเลยไม่ยื่นคำให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267, 268 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตามมาตรา 91 ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน และฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐานเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน และฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 เมื่อจำเลยเป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารแล้วจำเลยเป็นผู้ใช้เอกสารเท็จดังกล่าวจึงลงโทษตามมาตรา 268 วรรคสอง เพียงกระทงเดียว จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 12 เดือน กับให้จำเลยชำระเงิน 5,000,000 บาท แก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267

(เดิม), 268 วรรคแรก ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงใน เอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานรวม 2 กระทบ กับฐานใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดตามมาตรา 267 (เดิม) มีโทษเท่ากัน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทและจำเลยเป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจด ข้อความอันเป็นเท็จนั่นเอง ให้ลงโทษฐานใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดตาม มาตรา 267 (เดิม) แต่กระทบเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และมาตรา 268 วรรคสอง จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน ให้ยกฟ้องโจทก์ใน ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 กับให้จำเลยชำระเงิน 4,800,000 บาท ให้แก่ผู้ ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อใน คำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังยุติในเบื้องต้นได้ว่า นางสาว จ. ผู้ร้อง กับนาย ร. ผู้เสียหาย เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2556 จำเลยทำสัญญาจะซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างประเภทอาคารพาณิชย์ จากนาย ร. ผู้เสียหาย ในราคา 6,000,000 บาท ในวันทำสัญญาจำเลยชำระเงินมัดจำ 200,000 บาท และวันที่ 4 มิถุนายน 2556 ชำระอีก 300,000 บาท ต่อมาวันที่ 17 และ 29 ธันวาคม 2557 ผู้ร้องได้รับ ชำระเงินค่าที่ดินตามสัญญาจำนวน 100,000 บาท และ 400,000 บาท รวมเป็นเงิน 1,000,000 บาท เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 มีการออกโฉนดที่ดินเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 มีชื่อจำเลย เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2557 จำเลยแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอก ข. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย ว่าโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ของจำเลยสูญหายไป ร้อยตำรวจเอก ข. มอบหมายให้ร้อยตำรวจตรี ส. ตำแหน่งเสมียนประจำวัน บันทึกข้อความลงใน รายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาย วันเดียวกันจำเลยนำรายงานประจำวันดังกล่าวไปขอออกใบ แทนโฉนดที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย สาขาแม่สาย โดยให้ถ้อยคำต่อนางสาว ส. และนางสาว น. เจ้าพนักงานที่ดิน เพื่อบันทึกในคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมและการ สอบสวนสิทธิในที่ดิน ประเภทออกใบแทน (กรณีสูญหาย) คำขอใบแทนโฉนดที่ดินกรณีสูญหาย บันทึกถ้อยคำผู้ขอเรื่องออกใบแทน และประกาศสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย สาขาแม่สาย ต่อมาเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2557 มีการออกใบแทนโฉนดที่ดิน และเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2557 จำเลยโอนขายให้แก่ นางสาว ร. ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2559 ผู้เสียหายทราบเรื่องดังกล่าวจากการ ไปตรวจสอบโฉนดที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย จึงแจ้งความให้เจ้าพนักงานตำรวจ ดำเนินคดีกับจำเลย เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2562 ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย ศาลจังหวัดเชียงรายมี คำสั่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการของผู้ตาย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลย กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ โจทก์มีผู้ร้องเบิกความได้ว่า ขณะ ทำสัญญาจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ที่บ้านของผู้ร้อง จำเลยมากับน้องของสามีชื่อ ก. ส่วนผู้ร้องอยู่ กับผู้ตายและนาย ว. สามีผู้ร้อง ผู้ร้องรู้เห็นและลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญา จำเลยตกลงวาง เงินมัดจำ 200,000 บาท และในวันที่ 4 มิถุนายน 2556 อีก 300,000 บาท ให้ออกโฉนดที่ดินอาคาร พาณิชย์เป็นชื่อจำเลย เพื่อความสะดวกในการนำไปขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 มีการออกโฉนดที่ดินเป็นชื่อจำเลย โดยผู้ตายเก็บรักษาโฉนดที่ดินไว้ ต่อมาผู้ร้อง ทราบจากผู้ตายว่า โฉนดที่ดินถูกเปลี่ยนมือเป็นชื่อของคนอื่นแล้ว โดยจำเลยแจ้งความต่อ เจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหาย แล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาย

ไปขอให้เจ้าพนักงานที่ดินออกใบแทนโฉนดที่ดิน และพันตำรวจโท ย. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย เบิกความได้ว่าเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2559 พันตำรวจตรี ช. แจ้งพยานว่าจำเลยมาพบพันตำรวจตรี ช. เพื่อขอลงรายงานประจำวันว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายแล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายไปขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน และในวันเดียวกันผู้ตายได้นำต้นฉบับโฉนดที่ดินมาแสดงต่อพยาน พยานจึงสอบคำให้การทั้งสองคนไว้โดยพันตำรวจตรี ช. เป็นผู้กล่าวหาที่ 1 จากนั้นพยานมีหนังสือสอบถามไปยังสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย และสอบคำให้การนาย ธ. ผู้รับมอบอำนาจหัวหน้าสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย เป็นผู้กล่าวหาที่ 2 พยานออกหมายเรียกจำเลยแต่จำเลยไม่มา จึงขอออกหมายจับ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ตามหมายจับ ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ เห็นว่า ตามคำเบิกความของผู้ร้องกับคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้ตายได้ความตรงกันว่า ในวันทำสัญญาจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ จำเลยกับผู้ตายตกลงให้ออกโฉนดที่ดินที่ตั้งอาคารพาณิชย์เป็นชื่อของจำเลย เพื่อนำไปขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน และต่อมาได้มีการออกโฉนดที่ดินที่ตั้งอาคารพาณิชย์ที่ตกลงจะซื้อขายเป็นโฉนดเลขที่ 49754 โดยผู้ตายเป็นผู้เก็บรักษาโฉนดที่ดินไว้ และได้นำไปแสดงต่อพันตำรวจโท ย. จำเลยผิคนัดไม่ชำระราคาส่วนที่เหลือตั้งแต่ปลายปี 2558 ซึ่งโจทก์มีพันตำรวจโท ย. มาเบิกความรับรองการสอบคำให้การผู้ตาย และผู้ตายได้นำโฉนดที่ดินมามอบให้พยานไว้ดำเนินคดี พันตำรวจโท ย. เป็นเจ้าพนักงานไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ย่อมจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อปรักปรำจำเลย ทั้งคำเบิกความและคำให้การดังกล่าวสอดคล้องกับสัญญาจะซื้อขายที่จำเลยกับผู้ตายตกลงจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ซึ่งปลูกสร้างในโฉนดที่ดินเลขที่ 7521 โดยมีข้อตกลงในเรื่องที่จำเลยชำระเงินมัดจำบางส่วน และส่วนที่เหลือไปขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน น่าเชื่อว่าที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพาณิชย์ตามที่ตกลงจะซื้อขายเป็นส่วนหนึ่งในโฉนดที่ดินเลขที่ 7521 ซึ่งเป็นที่ดินของโครงการที่ยังไม่มีการแบ่งแยก ต่อมาได้มีการแบ่งแยกที่ดินของอาคารพาณิชย์ที่ตกลงจะซื้อขายเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ซึ่งออกเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 และหลังจากทำสัญญาจะซื้อขายผู้ตายเป็นผู้เก็บรักษาโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ไว้ ดังนั้นแม้ไม่ปรากฏหลักฐานในการรับโฉนดที่ดิน หรือสัญญาจะซื้อขายทำที่บ้านของผู้ร้องและไม่ปรากฏข้อตกลงเรื่องการออกโฉนดเป็นชื่อจำเลยแล้วให้ผู้ตายเก็บรักษาไว้ ก็ไม่เป็นพริฐทำให้ไม่น่าเชื่อถือหรือสงสัยว่ามีการทำสัญญาจะซื้อขายโดยมีข้อตกลงดังกล่าวกันไว้หรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์ดังกล่าวยังสอดคล้องกับคำเบิกความของจำเลยที่ได้ความว่า จำเลยอยู่กินฉันสามีภริยากับนาย อ. ตั้งแต่ปี 2556 ถึง 2560 ก่อนเกิดเหตุ จำเลยทราบจากนาย อ. ว่าโฉนดที่ดินที่ขอออกใบแทนโฉนดเป็นโฉนดที่ดินที่ตกลงจะซื้อขายกัน ซึ่งจำเลยลงลายมือชื่อในสัญญาจะซื้อขายเป็นผู้จะซื้อและจะต้องนำเอาโฉนดที่ดินไปเป็นหลักประกันการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อนำเงินมาชำระราคาส่วนที่เหลือ ประกอบกับตามคำให้การของผู้ตายได้ความว่าหลังจากจำเลยผิคนัดไม่ผ่อนชำระราคาส่วนที่เหลือ ผู้ตายทวงถามแต่จำเลยผิผ่อนเรื่อยมา ซึ่งคดีนี้เหตุเกิดเมื่อปี 2557 จำเลยกับนาย อ. ยังอยู่กินฉันสามีภริยากัน และเมื่อได้รับใบแทนโฉนดแล้วจำเลยก็นำไปจดทะเบียนจำนอง และไถ่ถอนจำนองแล้วโอนขาย แม้นางสาว จ. กับนาย ว. ไม่ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน และนาย ว. ไม่ได้มาเบิกความต่อศาล ก็เป็นเรื่องดุลพินิจในการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวน และในชั้นพิจารณานางสาว จ. มาเบิกความเป็นพยานแล้ว ไม่ทำให้พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักลดน้อยลงไปและเป็นพริฐหรือน่าสงสัย ดังนั้น พฤติการณ์เชื่อได้ว่าขณะที่จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายแล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายไป

แจ้งต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน จำเลยทราบว่ายังไม่มีการชำระราคาที่ดิน ครบถ้วนให้แก่ผู้ตาย และโฉนดที่ดินอยู่ที่ผู้ตาย จำเลยจึงมีเจตนาที่จะกระทำผิดหาใช่เป็นเรื่องที่ ขาดเจตนาไม่ ที่จำเลยนำสืบโดยอ้างตนเองเป็นพยานที่ได้ความว่า หลังจากทำสัญญาจะซื้อขาย จำเลยขอกู้เงินจากธนาคารในวงเงิน 6,000,000 บาท แต่ไม่ผ่านเนื่องจากราคาซื้อขายอาคาร พาณิชยหลังอื่นมีราคาเพียง 3,600,000 ถึง 3,800,000 บาท เท่านั้น ก่อนเกิดเหตุ นาย อ. บอกว่า ชำระราคาที่ดินครบถ้วนแล้วแต่โฉนดที่ดินสูญหาย และนาย อ. พาจำเลยไปที่สำนักงานที่ดิน จังหวัดเชียงรายเพื่อขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน ก็มีแต่คำเบิกความของจำเลยประกอบภาพถ่าย อาคารพาณิชย โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน และเพิกยกขึ้นมาอ้างในชั้นพิจารณา พยานหลักฐานจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนา แจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จลงในรายงานประจำวันเกี่ยวกับ คดีโดยมีวัตถุประสงค์นำไปใช้หรืออ้างเป็นพยานหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน ซึ่ง เอกสารที่เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานที่ดินบันทึกไว้เป็นเอกสารราชการ โดยประการที่ น่าจะเกิดความเสียหายแก่สำนักงานและเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย ผู้อื่นหรือประชาชน ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดมานั้น ต้องด้วยความเห็นของ ศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า ผู้ ร้องมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า กรณีที่ผู้เสียหายจะมีสิทธิ ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 นั้น ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวจะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายที่เกิดจากการ กระทำความผิดที่พนักงานอัยการฟ้องร้อง ผู้เสียหายจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจาก ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่ไม่ได้ถูกฟ้องไม่ได้ เมื่อได้ความว่าจำเลยได้นำ หลักฐานการแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อขอออกใบแทน โฉนดที่ดิน โดยที่จำเลยยังชำระราคาที่ดินพร้อมอาคารพาณิชยให้แก่ผู้ตายยังไม่ครบถ้วนแล้วนำ ที่ดินพร้อมอาคารพาณิชยไปขายให้บุคคลอื่น ทำให้สิทธิของผู้ตายเกี่ยวกับการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน พร้อมอาคารพาณิชยในโฉนดที่ดินต้องถูกเปลี่ยนแปลงหรือกระทบกระเทือนในทางที่ทำให้สิทธิที่มี อยู่สิ้นไปหรือลดน้อยถอยลงจากการกระทำความผิดของจำเลยทำให้ผู้ตายได้รับความเสียหายใน ทางทรัพย์สิน ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลย ในคดีนี้ เมื่อตามคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ตายได้ความว่าจำเลยยังคงค้างชำระราคาที่ดินพร้อม อาคารพาณิชยตามสัญญาจะซื้อขายเป็นเงิน 4,800,000 บาท ส่วนจำเลยมีแต่คำเบิกความของ จำเลยว่าราคาที่ดินพร้อมอาคารพาณิชยมีราคาไม่ถึง 6,000,000 บาท ตามที่ตกลงกันตามสัญญา จะซื้อขาย แต่ไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าสินไหมทดแทนให้ 4,800,000 บาท เหมาะสมแล้ว ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหา ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า สมควรลงโทษจำเลยในสถานเบา และรอการ ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานใช้หรืออ้างเอกสารราชการปลอม ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 (เดิม) มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ที่ศาลอุทธรณ์ ภาค 5 วางโทษจำคุกจำคุก 6 เดือน ก่อนลดโทษ ทั้งยังลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน นับว่าเหมาะสมแก่สภาพความผิดและเป็นคุณ

แก่จำเลยแล้ว และการที่จำเลยแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจกับเจ้าพนักงานที่ดินจัดข้อความอันเป็นเท็จในเอกสารราชการและใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดนั้น ทำให้จำเลยได้รับใบแทนโฉนดที่ดิน แล้วนำไปโอนขายที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ให้แก่บุคคลอื่น โดยยังไม่มีมีการชำระราคา 4,800,000 บาท ให้แก่ผู้ตายซึ่งเป็นเจ้าของ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยเป็นไปโดยไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย และก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม หลังเกิดเหตุจำเลยไม่ได้รู้สึกถึงความผิดและบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของตน เมื่อพิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด แม้จะเป็นการลงโทษจำคุกในระยะสั้น ก็ทำให้จำเลยหลาบจำและเป็นการปรามผู้อื่นมิให้กระทำความผิดเช่นเดียวกับจำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่รอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ จึงต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่ผู้ร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งแห่งคำพิพากษาในคดีอาญา เมื่อคดีอาญาขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งจึงไม่ต้องห้ามฎีกา ผู้ร้องจึงไม่ต้องขออนุญาตฎีกาในคดีส่วนแพ่ง พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ระบิล จันทกริรมย์ · สมจิตต์ สุขกมลวัฒนา · มาลี เตชะจันทะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/914/2569>